

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: **K. S.**, nar. X, ev.č. X
státní příslušnost R. U.
pobytem v ČR X
zastoupeného advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2024, č. j. OAM-1531/ZA-ZA11-ZA01-2023,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodnou.

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce v žalobě označil napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a nezákonné, neboť nereaguje na žalobcem prezentované odůvodnění jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce měl údajně ve správním řízení tvrdit, že si ve vlasti vypůjčil peníze, s nimiž chtěl následně podnikat, to se mu však nepodařilo, a proto neměl jak půjčené peníze vrátit. Z tohoto důvodu měl čelit pronásledování ze strany věřitele.
3. Ačkoliv se žalobcem prezentovaný příběh dotýká jeho ekonomické situace, obavy žalobce neodkazují na ekonomickou situaci, nýbrž na násilí očekávané ze strany věřitele, kterému není žalobce schopen uhradit půjčku. Obavy žalobce tedy vyvěrají z ryze soukromoprávního sporu. V této souvislosti bylo třeba posoudit, zda je domovský stát žalobce schopen ho ochránit před věřitelem a případným postihem. Napadené rozhodnutí se však s tímto tématem nevypořádává a pouze obecně odkazuje na podklad, jehož autorem je správní orgán. Žalobce se nedomnívá, že by šlo o neutrální a objektivní důkazní zdroj, když úvahy správního orgánu nesvědčí o postupu dle § 3 zákona č. 500/2024 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), který by vedl ke zjištění skutečného stavu věci.
4. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí tak nevyplývá, nakolik je domovský stát žalobce hodnocen jakožto právní stát, poskytující policejní ochranu před nezákonnými projevy (např. fyzickým násilím ze strany věřitele). K tomu žalobce bez bližšího upřesnění odkázal na rozhodnutí NSS č.j. 4 Ads 17/2017 – 66.
5. Žalovaný se ve výše uvedené souvislosti nezabýval hodnocením vnitrostátní ochrany ve vlasti žalobce, přitom žalobce popsal nedůvěru v to, že by je měla ve vlasti ochránit policie před fyzickým násilím ze strany věřitele. Podle žalobce vyplynulo z provedeného pohovoru i to, že již v minulosti čelil jednání ze strany věřitele, pročež jeho obavy nejsou jen v hypotetické rovině. Právní řád ve vlasti nahlíží na nesplacené pohledávky jako na podvodné jednání, pročež žalobci hrozí trestněprávní postih i za tento soukromoprávní spor. Nemůže tedy s úspěchem hledat ochranu u policie.
6. Závěrem žalobce namítal nedostatečné vypořádání jeho žádosti z pohledu humanitárního azylu, přestože upozornil na svoji tragickou ekonomickou situaci a nemožnost získání finančních prostředků v domovském státě.
7. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Při svém rozhodování vzal v úvahu skutečnosti, které žalobce tvrdil, a k nim dále shromáždil relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Vycházel z dostatečné

zjištěného stavu věci a má zato, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem případu a je patřičným způsobem odůvodněno.

9. V řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem podané žádosti jsou pouze ekonomické důvody. Žalobce chce v ČR pracovat a vydělat peníze, aby mohl splatit dluh v Uzbekistánu a uživit svou rodinu. Správní orgán nezjistil a žalobce to ani netvrdil, že by byl ve vlasti vystaven jednání vykazujícím znaky pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. V řízení nevyplývalo nic, co by osvětlilo, že žalobce měl skutečný zájem na podání žádosti o mezinárodní ochranu, avšak mu toto bránilo v dřívějším podání žádosti ještě před jeho zadržením. Žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu ve snaze oddálit či znemožnit jeho vyhoštění, když jeho návrat do vlasti je reálný. Pokud by k jeho zajištění policií nedošlo, sám žalobce by žádost o mezinárodní ochranu nepodal. Z řízení jasně vyplývalo, že žalobci v domovské zemi nehrozí žádné nebezpečí, což žalobce sám do protokolu potvrdil.
10. Napadené rozhodnutí žalovaný pokládá za zákonné, přezkoumatelné a vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci. Žalobní argumentace není způsobilá zpochybnit důvodnost napadeného rozhodnutí. V dalším žalovaný odkázal na obsah spisového materiálu a vydaného rozhodnutí.
11. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

12. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání (za souhlasu obou účastníků řízení) přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a podle skutkového a právního stavu zjištěného i s přihlédnutím k § 32 odst. 9 zákona o azylu (zohlednění případných nových důležitých okolností) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
13. Soud nejprve ověřil skutková zjištění ze správního spisu. Z údajů poskytnutých žalobcem k žádosti, a také z pohovoru provedeného s ním dne 9. 11. 2023 za přítomnosti tlumočníka vyplynulo, že se žalobce narodil ve městě I. v Andijanském regionu, kde doposud žil a měl registrovaný pobyt. Je uzbecké národnosti a státní příslušnosti, hovoří anglickým, uzbeckým a korejským jazykem. Vyznává islám. Nemá žádné politické přesvědčení a není členem žádné politické strany. Je svobodný a bezdětný. Z Uzbekistánu – města Taškent vycestoval letecky dne 22. 2. 2023 do Prahy s přestupem v Istanbulu. Během pobytu v ČR dále vycestoval v březnu nebo dubnu 2023 do Polska za účelem vyřízení pracovní karty. Tato žádost mu však byla zamítnuta. Na území ČR poprvé vstoupil dne 23. nebo 24. 2. 2023 letecky a pak při návratu z Polska taxíkem v březnu nebo dubnu 2023. V jiných státech EU dosud nepobýval, neměl udělená víza ani povolení k pobytu. Žádost o vydání korejského víza mu byla zamítnuta. Projednávaná žádost o mezinárodní ochranu je jeho první. Žalobce je zdravý, neužívá žádné léky a není nijak zdravotně omezen. Není proti němu vedeno trestní stíhání a nebyl odsouzen pro spáchání trestného činu. Žalobce ve vlasti absolvoval odbornou školu bankovní a pak pracoval s rodinou, která má obchod v jejich městě. V rámci údajů poskytnutých k podané žádosti žalobce uvedl, že chce

v ČR legálně žít a potřebuje si vydělat nějaké peníze, protože se ve vlasti zadlužil kvůli pokusu odcestovat do Koree, kde chtěl studovat (dvakrát žádal o vízum). V rámci pohovoru k žádosti žalobce uvedl, že impulsem pro odchod z Uzbekistánu byl sen cestovat. Dalším důvodem byly dluhy, které vznikly v důsledku podané žádosti o korejské vízum. K dotazu žalovaného, zda se potýkal žalobce v Uzbekistánu s nějakými potížemi, žalobce uvedl, že nikoliv, jen si potřebuje vydělat peníze. Ve vlasti si peníze vydělat nemohl, neboť jsou tam platy nižší a sám neměl žádnou práci. Měl záměr vyřídit si české studentské vízum, avšak po poradě s právníkem zjistil, že by mu nebylo vydáno. Toto řešil až po zamítnutí polské pracovní karty. Pokud by se vrátil do Uzbekistánu, nic zvláštního by se nestalo, jen by mu trvalo dlouho, než by vydělal peníze na splacení dluhu. O mezinárodní ochranu požádal až nyní, protože mu byl udělen výjezdní příkaz. Od února 2023 pracuje v ČR jako kurýr občerstvení. Je si vědom toho, že po dobu 6 měsíců nesmí jako žadatel o mezinárodní ochranu pracovat. Žalobce by chtěl legálně žít v ČR a platit zde daně, případně by se mohl zase vrátit do Uzbekistánu, volně cestovat, ale aby mu nehrozilo žádné omezení, jako je výjezdní příkaz. Jelikož žalobce hledá způsoby, jak žít v ČR legálně a turistické vízum by mu neumožnilo získat pracovní vízum, požádal proto o azyl. Dluhy v Uzbekistánu jsou vázány na jeho rodiče, ale otec je nemocný, na bratra je napsán obchod, a tak musí dluhy uhradit žalobce. Na podporu svých tvrzení nedoložil žalobce žádné dokumenty. Právo na zpětné přetlumočení protokolu o pohovoru žalobce nevyužil a protokol bez námitek podepsal. Jelikož nepředložil žádné doklady osvědčující jeho totožnost a státní příslušnost, správní orgán přijal k prokázání jeho totožnosti a státní příslušnosti čestné prohlášení.

14. Vzhledem ke shora provedeným zjištěním bylo prokázáno, že důvodem podané žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany jsou pouze ekonomické důvody.
15. Podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu a zároveň uvádí pouze ekonomické důvody.
16. Podle § 16 odst. 4 věty první zákona o azylu platí, že jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu.
17. V případě § 12 zákona o azylu se jedná o tyto důvody k pronásledování: za uplatňování politických práv a svobod nebo z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má.
18. V případě hrozby nebezpečí vážné újmy po návratu do státu, jehož je žadatel státním občanem, má ust. § 14a zákona o azylu na mysli: trest smrti nebo poprava, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.
19. S ohledem na shora provedená skutková zjištění musel krajský soud přisvědčit závěrům žalovaného v tom, že žalobce ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany

uváděl pouze ekonomické důvody a současně neuváděl žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že by v zemi původu mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Přesně na tuto situaci pamatuje § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, jenž byl také žalovaným v této věci aplikován, a žádost žalobce byla v souladu s tímto ustanovením zcela po právu zamítnuta jako zjevně nedůvodná.

20. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem odjezdu žalobce z vlasti byly pouze ekonomické důvody. Žalobce sám výslovně uváděl, že z vlasti odjel a o mezinárodní ochranu požádal proto, že si potřebuje vydělat peníze na své dluhy ve vlasti kvůli žádostem o korejské vízum. Proto se například snažil vyřídit si polskou pracovní kartu (to se mu nakonec nepodařilo). Ve své vlasti údajně peníze vydělat nemohl, neboť tam jsou nižší mzdy a žalobce neměl ani žádnou práci. V ČR pracuje již od února 2023 jako kurýr občerstvení, a to i přesto, že si je vědom toho, že po dobu 6 měsíců nesmí jako žadatel o mezinárodní ochranu pracovat. Záměrem žalobce je žít legálně v ČR a platit zde daně. Žádné jiné důvody či okolnosti, které by měly být vzaty v úvahu při posuzování žádosti o mezinárodní ochranu, žalobce neuvedl. Na podporu svých tvrzení nedoložil žádné důkazy. Lze tedy skutečně uzavřít, že důvodem podání žádosti žalobce o mezinárodní ochranu (a též odchodu z vlasti) jsou pouze ekonomické důvody, kdy žalobce chce v ČR vydělávat peníze na splacení dluhu a za tímto účelem si chce zde legalizovat svůj pobyt. Žalobce v průběhu správního řízení netvrdil a žalovaný ani nezjistil žádné skutečnosti svědčící o tom, že by žalobce byl ve vlasti vystaven jednání vykazujícím znaky pronásledování nebo hrozící vážné újmy. K dotazu žalovaného, zda se v Uzbekistánu žalobce potýkal s nějakými potížemi, sám žalobce uvedl, že v zemi původu žádné potíže neměl, a pokud by se vrátil do Uzbekistánu, nic zvláštního by se podle něj nestalo, jen by mu trvalo dlouho, než by vydělal potřebné peníze. Současně také uvedl, že proti němu není vedeno trestní stíhání, a že nikdy nebyl odsouzen za spáchání trestného činu. Záměrem žalobce je žít v ČR, a proto hledá způsoby, jak tu být legálně, a tak požádal o mezinárodní ochranu. Přestože přijel do ČR již v únoru 2023, o mezinárodní ochranu požádal až dne 3. 11. 2023. Ze správního řízení a argumentace žalobce však nevyplynulo nic, co by žalobci bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce sám při pohovoru potvrdil, že o mezinárodní ochranu požádal teprve až v situaci, kdy mu byl udělen výjezdní příkaz. Je zřejmé, že by žalobce o mezinárodní ochranu ani nežádal, pokud by nemusel vyvinout snahu k oddálení či znemožnění jeho správního vyhoštění, kdy hrozba nuceného návratu do vlasti je reálnou.
21. I přes výše uvedená zjištění, žalobce v podané žalobě posouvá původní důvody podané žádosti o mezinárodní ochranu do zcela jiné roviny. V žalobě nepravdivě uvádí, že v souvislosti s podanou žádostí o mezinárodní ochranu dne 3. 11. 2023 sdělil, že si ve vlasti vypůjčil peníze na své podnikání, které se mu nepodařilo, a protože neměl jak vrátit půjčené peníze, čelil pronásledování ze strany věřitele. V této souvislosti pak také vytknul žalovanému, že na takto prezentované pronásledování věřitelem v odůvodnění napadeného rozhodnutí nereagoval a nijak se s ním nevypořádal. Podle soudu se však jedná o zcela vykonstruované tvrzení, které se nezakládá na pravdě. Žalobce ve správním řízení nikdy neuváděl, že by byl ve vlasti někým pronásledován nebo že by mu takové pronásledování hrozilo a už vůbec ne od údajného „dotěrného“ věřitele. Takovou verzi azylového příběhu zcela neočekávaně a bez bližších souvislostí uvádí žalobce poprvé až v žalobě. Tuto verzi nijak neupřesnil a ničím nedoložil. Soud

ji pokládá za zcela nevěrohodnou. Je totiž v ostrém rozporu s tím, co žalobce uváděl při pohovoru k žádosti. Sdělil, že se v Uzbekistánu nikdy nepotýkal s žádnými potížemi a pokud by se tam vrátil, nic zvláštního by se nestalo, jen by trvalo dlouho, než by vydělal potřebné peníze. Není proti němu vedeno trestní stíhání a nikdy nebyl odsouzen za spáchání trestného činu. V ČR chce legálně žít, pracovat, vydělávat peníze a platit zde daně. Z tvrzení uváděných ve správním řízení nevyplývá, že by měl žalobce obavy z nějakého pronásledování, ať už ze strany státu nebo soukromých osob. Žalobce výslovně potvrdil, že v zemi původu neměl žádné potíže, a že si do ČR přijel vydělat peníze na splacení dluhu za korejská víza. Ve vlasti vydělat peníze nemohl, protože neměl práci. Při pohovoru žalobce neuváděl nic o nevydařeném podnikání či dotěrném věřiteli. Toto poprvé uvedl až v žalobě bez bližších souvislostí. Není tedy zřejmé, o jaké podnikání a věřitele šlo, v jakém objemu si měl žalobce půjčit peníze, kolik peněz splatil a kolik dále dluží a jakého negativního jednání ze strany věřitele se obává, včetně bližší konkretizace důvodů.

22. Napadené rozhodnutí není nezákonné a nepřezkoumatelné z těch důvodů, které žalobce uvedl až v žalobě. Není totiž pravdivé jeho tvrzení o tom, že se žalovaný nevypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí s jeho pronásledováním od věřitele, když tímto žalobce argumentoval až v žalobě a nikoliv ve správním řízení. Již v průběhu pohovoru ve správním řízení by si musel žalobce jistě vzpomenout na tak zásadní potíže, jakými by bylo pronásledování žalobce ze strany věřitele. Toto nové tvrzení však nezapadá do celkového kontextu výpovědi žalobce v rámci pohovoru ve správním řízení a též do původně tvrzených důvodů podané žádosti, kdy žalobce naopak potvrdil, že v zemi původu neměl žádné potíže a může se tam bez obav vrátit.
23. Nově prezentovaný azylový příběh v žalobě je pozměněn oproti tomu, jak byl prezentován v průběhu správního řízení. Snahou žalobce bylo odpoutat pozornost od původně tvrzených ekonomických důvodů jeho odchodu z vlasti a nově přesvědčit soud o údajném násilí ze strany dotírajícího věřitele, kterému žalobce nemůže vrátit půjčené peníze, když současně nemůže očekávat ochranu od domovského státu před takovým věřitelem. Žalovanému nelze vytýkat, že se těmito úvahami o pronásledování věřitelem nezabýval, neboť žalobce ve správním řízení ani náznakem nehovořil o jakémkoliv pronásledování. V žalobě pak žalobce uvedl zjevně nepravdivá tvrzení o důvodech svého odchodu z vlasti a o obavách z blíže nekonkretizovaného věřitele. Dále také nepravdivě sdělil, že už z provedeného pohovoru ve správním řízení vyplynulo, že v minulosti čelil „jednání“ ze strany věřitele, pročez nejde o jeho obavy jen v hypotetické rovině. Ze správního spisu k tomu soud zjistil, že v rámci pohovoru a ani v žádné jiné fázi správního řízení žalobce neuváděl jakékoliv informace o problémech s věřitelem. Naopak uváděl, že žádné potíže ve vlasti neměl.
24. Žalobce potvrdil ve správním řízení, že v zemi původu neměl nikdy žádné potíže se státními orgány, soudy, policií nebo armádou a ani s žádným věřitelem. Pokud by měl obavy a cítil by nebezpečí, podle soudu by se logicky obrátil na policii v zemi původu. To však neučinil. Jinak je zcela logické, že soukromý věřitel by požadoval uhradit svoji pohledávku. K takovým okolnostem by se měl žalobce postavit jako dospělý mladý muž čelem a řešit je, nikoliv odjet z vlasti. Žalobce v žalobě neupřesnil (ve správním řízení ani netvrdil), o jaké údajné hrozící nebezpečí ze strany věřitele by se mělo jednat, a také nijak nezduvodnil, proč by se nemohl dovolávat ochrany u příslušných státních orgánů v zemi původu, včetně policie. Z ničeho nevyplývá (ani ze shromážděných

podkladů tvořících součást správního spisu), že by žalobci nebyla v případě potřeby poskytnuta ve vlasti ochrana ze strany policie nebo soudu. Žalobce se ovšem v zemi původu žádné takové ochrany nedovolával, a není tak zřejmé, z čeho dovedl, že je policie nefunkční, a že by ho neochránila před fyzickým násilím ze strany věřitele. Opět se jedná o nová tvrzení uplatněná poprvé až v žalobě, která žalobce nijak nekonkretizuje a ničím nedokládá. Žalobce neměl v zemi původu nikdy žádné potíže, nebyl trestně stíhán a nebyl ani politicky aktivní. V případě podobně nedůvodných žádostí se žadatelé o mezinárodní ochranu ve většině případů dovolávají toho, že v zemi původu mají dluhy, a proto si přijeli vydělat peníze, aby mohli dluhy splatit. Jedná se o velmi frekventovaný důvod těchto žádostí, přitom není ničím dokládán a ani blíže konkretizován. Žalobce také potvrdil, že vycestoval na turistická víza do ČR proto, aby si vydělal peníze. Neodradilo ho ani zamítavé rozhodnutí o jeho žádosti o vydání polské pracovní karty. Již od února 2023 začal v ČR pracovat jako kurýr občerstvení, a to i přesto, že si je vědom pravidla, že po dobu 6 měsíců nesmí jako žadatel o mezinárodní ochranu pracovat. Tvrzení žalobce uváděná v žalobě jsou tedy nepravdivá. Byly to naopak ekonomické důvody, pro které si chtěl na území ČR legalizovat svůj pobyt tak, aby zde mohl pracovat a vydělávat finanční prostředky. Žalobce neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být ve vlasti vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu tam hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu (žalobce nebyl v zemi původu nikdy politicky aktivní, rovněž nebyl příslušníkem jiné národnosti, rasy či sociální skupiny, vyznával většinové náboženství, nevyznával odlišnosti v pohlaví; nehrozí mu uložení trestu smrti, ten je v zemi původu zrušen, ale ani mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, dále není ohrožen na životě nebo lidské důstojnosti ani jako civilista v situaci ozbrojeného konfliktu, neboť zde ozbrojený konflikt neprobíhá, a jeho vycestování není ani v rozporu s mezinárodními závazky ČR). Žalobce výslovně sdělil, že při vycestování z vlasti neměl žádné potíže, vycestoval na vlastní cestovní pas přes běžný hraniční přechod, stejně tak potvrdil, že neměl žádné problémy v zemi původu kvůli své rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení.

25. K výše uvedeným závěrům soud připomíná, že žalovaný při svém rozhodování vycházel především z výpovědi žalobce a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Uzbekistánu. Konkrétně se jednalo o tyto podklady: 1) Uzbekistán – Informace MZV ČR ze dne 9. 1. 2023 (Možnosti vycestování občanů Uzbekistánu do zahraničí a návratu zpět do vlasti; Registrace u zastupitelského úřadu v zahraničí; Žádost o azyl v zahraničí; Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti) a 2) Informace OAMP – Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 3. 3. 2023. Uvedené podklady tvoří součást spisového materiálu v předmětné věci. Z prvního citovaného podkladu Informace MZV ČR jednoznačně vyplývá, že neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu nehrozí po návratu do vlasti (Uzbekistánu) dle platné legislativy žádný postih. Z dalšího podkladu Informace OAMP – Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi (Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv) mimo jiné vyplynulo, že Uzbekistán je členem OSN a přistoupil k základním úmluvám v oblasti lidských práv a základních svobod (např. Úmluva proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání – 1995, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech

- 1995, Mezinárodní pakt o ekonomických, sociálních a kulturních právech - 1995 atd.). Uzbecký právní systém neumožňuje udělit trest smrti za žádný trestný čin. Ochrana proti mučení a jinému krutému, nelidskému a ponižujícímu zacházení a trestání je zakotvena v uzbecké ústavě a právním systému, přesto se však objevily zprávy o nerespektování těchto ustanovení bezpečnostními složkami. Z výše citovaných zpráv nelze dovodit žádné problémy žalobce související s jeho eventuálním pronásledováním či ohrožením vážnou újmu v zemi původu ve smyslu § 12 a § 14a zákona o azylu. Ostatně ani žalobce žádné takové indicie či relevantní skutečnosti, jenž by bylo možné podřadit pod posledně citovaná zákonná ustanovení, netvrdil. Žalobce není představitel islámského extrémismu a dosud nebyl trestně stíhán ani z ničeho obviněn, pročez není důvod se domnívat, že by s ním mohlo být v zemi původu špatně zacházeno či by mohl být mučen bezpečnostními složkami. Trest smrti v Uzbekistánu není možné uložit za žádný trestný čin. V Uzbekistánu neprobíhá žádný ozbrojený konflikt.
26. Soud také nemohl přisvědčit zcela obecné výtce žalobce, že shromážděné podklady nemohou být objektivní, protože byly zpracovány správním orgánem. Podklady, které shromáždil žalovaný, obsahovaly ve svém závěru transparentní výčet použitých zdrojů (např. Amnesty International), z nichž byly informace čerpány, a které soud považuje za zcela legitimní. Žalobce proti těmto zdrojům informací v průběhu správního řízení ničeho nenamítal, to v konkrétních souvislostech nečinil ani v žalobě a žádné jiné zdroje informací či podklady svědčící o problematické situaci v zemi původu nenavrhoval. Žalobci byla dána ve správním řízení v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout další podklady rozhodnutí. Žalobce ani jeho právní zástupce této možnosti nevyužili a bez omluvy se k tomuto správnímu úkonu dne 24. 1. 2024 nedostavili. Nelze tedy přisvědčit žalobci ani v tom, že z důvodu neobjektivnosti shromážděných podkladů, nemůže být postup správního orgánu v souladu s § 3 správního řádu. Soud má naopak za to, že v posuzované věci správní orgán postupoval zcela v souladu s posledně citovaným ustanovením, když byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro soulad s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu.
27. Pokud žalobce odkazoval na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 4 Ads 17/2007-66, které shrnuje náležitosti odůvodnění správního rozhodnutí, pak zde musí krajský soud přisvědčit tomu, že napadené rozhodnutí uvedené podmínky splňuje a obsahuje veškeré zákonem požadované náležitosti (i rozhodnutím NSS zmíněné). Z tohoto pohledu není nesrozumitelné, nepřezkoumatelné nebo nezákonné.
28. Žalobce v žalobě bez bližších souvislostí uvedl, že za nesplacenou pohledávku mu hrozí ve vlasti trestněprávní postih. Tuto okolnost však blíže nevysvětlil. Obecně vzato v každé zemi je podvodné jednání trestáno. Udávanou souvislost se soukromoprávním sporem žalobce nevysvětlil. Naopak potvrdil, že v zemi původu neměl žádné potíže, nebyl nikdy trestně stíhán a nebyl ani nikdy odsouzen. Soud se nemůže k této nekonkrétní námitce blíže vyjádřit.
29. Podle § 16 odst. 4 věty první zákona o azylu se za této situace neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a § 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu. Žalobce v žalobě nepravdivě uvedl, že již upozorňoval na svoji tragickou ekonomickou situaci v zemi původu. Soud

má za to, že takový popis ekonomické situace žalobce nikdy neprovedl. Z jeho výpovědi vyplynulo, že měli se svými rodiči v zemi původu obchod, a že on sám se zadlužil kvůli opakovaným žádostem o korejská víza. Do ČR přicestoval proto, aby si vydělal peníze, a proto si zde chce legalizovat pobyt. Popsaná situace jakkoliv neodpovídá humanitárnímu azylu. Pokud si žalobce chce legalizovat v ČR pobyt, musí k tomu využít institutů vyplývajících ze zákona o pobytu cizinců na území ČR a nikoliv institutu mezinárodní ochrany, který k takovým účelům neslouží. Jinak však soud odkazuje na § 16 odst. 4 věty první zákona o azylu, podle něhož se v daném případě žalobce neposuzuje, zda žalobce splňuje důvody pro udělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu)

V. Závěr a náklady řízení

30. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jakožto úspěšnému účastníkovi řízení, by sice náhrada nákladů řízení příslušela, avšak žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti mu nevznikly, proto mu nebyly přiznány.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. března 2025

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

